

abc-ul creștinului Tesalonicenii

Dacă vom căuta în Noul Testament oameni de curând întorși la Dumnezeu pentru a constata cum s-a dezvoltat viața lor „din prima zi“, îi vom găsi pe tesaloniceni. Printre ei erau și vârstnici, și tineri; dar toți nu erau de mult timp pe calea credinței când au primit prima epistolă a apostolului. Toate observațiile despre starea duhovnicească a acestor credincioși se referă la începători în viața de credință. Să cercetăm deci împreună ceea ce îi caracteriza de la început pe acești oameni de curând întorși la Dumnezeu!

După ce au auzit Cuvântul lui Dumnezeu, nu l-au primit ca pe un cuvânt al oamenilor, ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2.13). Când apostolul a venit la tesaloniceni, le-a predicat lor, iar mai târziu corintenilor, nu „înțelepciunea lumii“, ci „Cuvântul lui Dumnezeu“.

Nu numai Vechiul Testament, ci și învățăturile apostolului, care au fost mai târziu expuse în Noul Testament, erau inspirate de Duhul lui Dumnezeu și de aceea erau Cuvântul lui Dumnezeu, despre care citim: „Cuvintele Domnului sunt cuvinte *curate*, argint *încercat* în cuptor de pământ, *curățit de șapte ori*“ (Psalm 12.6).

Evanghelia vestită a avut pentru tesaloniceni o mare putere, deoarece au crezut că este dată de Dumnezeu cel viu și adevărat. Pentru că s-au supus în ascultare Cuvântului, au fost mântuiți și au făcut progrese rapide în cunoașterea învățăturilor.

Acești credincioși sunt un bun exemplu pentru noi. Dacă omul caută adevărul despre Dumnezeu, despre starea sa proprie, despre mântuirea pe care a pregătit-o Dumnezeu în Hristos, dacă dorește să știe cum o poate primi, cum poate trăi în ea și cum poate împlini adevăratul scop al vieții, dacă vrea să știe răspunsurile la marile întrebări ale omenerii și ale viitorului ei, atunci trebuie să primească prin credință Cuvântul lui Dumnezeu. Orice adăugare a gândurilor proprii, chiar dacă par a fi logice, ar umbri Cuvântul și l-ar face o bază nesigură. Mulți, și în deosebi creștinii tineri, înclină să întorcă o problemă pe toate fețele, în loc să caute în smerenie și în supunere gândul Său în toate. De aceea, aceștia, care se cred atât de deștepți, rămân mult timp copilași în credință și nu știu să umble în adevăr. Ei nu au o bază stabilă pentru opiniile lor și se lasă conduși de păreri și de simțăminte omenești. Domnul însă spune: „Ferice mai degrabă de cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc“ (Luca 11.28). El așteaptă de la noi să ascultăm și să împlinim Cuvântul Său.

S-au întors de la idoli la Dumnezeu (1.9). Deoarece tesalonicenii au crezut cu inima Cuvântul lui Dumnezeu predicat de apostol, ei, care odinioară „erau fără Dumnezeu în lume“, au fost aduși într-o relație indisolubilă și strânsă cu El. Acum, El era Tatăl lor, iar ei erau copiii Lui. Dar Cel care i-a chemat în părtășia Sa minunată este *sfânt*. De aceea și ei trebuiau să fie sfinți în toată purtarea, căci este scris: „fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt“ (1 Petru 1.15-17). De atunci, Isus Hristos a fost nu numai Mântuitorul și Păstorul lor, ci și *Domnul lor*, Cel care i-a răscumpărat cu sângele Său și Cel căruia Îi aparțineau acum cu duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 1.1).

Pare a fi de la sine înțeles că acești oameni, odinioară închinători păgâni, au rupt-o definitiv cu idoli, care până atunci ocupaseră locul ce Îi revenea adevăratului Dumnezeu. Cum ar mai putea oamenii, care s-au întors la Dumnezeu cel viu, să mai slujească și unor idoli? Cine Îl cunoaște pe Dumnezeu așa cum S-a descoperit în Persoana Domnului Isus, acelaia îi este limpede că idoli sunt lucrări omenești, imaginații ale gândurilor limitate și ale fanteziei necurate a oamenilor.

Dar fiecare ar trebui să ne întrebăm: Eu, care am fost adus în aceeași relație minunată cu Dumnezeu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos, am rupt-o tot atât de radical în viața și în inima

mea cu *tot ceea ce lumea actuală pune în locul Dumnezeului viu*, care S-a descoperit în Hristos?

Poate Domnul Isus să domnească fără restricții în toate încăperile inimii mele și în toate domeniile vieții mele? Acestea sunt întrebări importante, la care fiecare trebuie să răspundă. Dacă tolerez în viața mea vreun teren sau vreo rezervație a vocii proprii, a aroganței și a plăcerii, în care nu permit să se amestece nimeni, în care Domnul nu are acces, atunci sunt un creștin de compătimit. Atunci nu voi putea savura nici dragostea Tatălui (1 Ioan 2.15), nici pacea și bucuria în Hristos și voi fi împiedicat în creșterea spirituală.

Au slujit unui Dumnezeu viu și adevărat (1.9). Tesalonicenii nu numai că au abandonat idolii, ci s-au întors *la Dumnezeu*. Ei au realizat chiar de la început această relație minunată. Ei au umblat „*înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru*“ (1.3). Viața lor creștină s-a desfășurat în fața Lui și de aceea a putut rodi.

Tesalonicenii au început imediat să-i slujească lui Dumnezeu. Acest lucru a început în lucrurile obișnuite ale vieții zilnice și s-a întins până în cele mai vaste domenii și aspecte ale lucrării Domnului. Totul s-a făcut în dependență continuă de El, sub călăuzirea Duhului Său. Credința lor a fost vie și s-a arătat în *lucrări (fapte) ale credinței* (1.3; compară și Iacov 2.14-26). Dumnezeu descoperit în Hristos le-a umplut inima; ei au mers prin lume spre această țintă veșnică; i-au jertfit Lui totul și au biruit lumea care se opune lui Hristos.

Toate eforturile lor au fost *osteneli ale dragostei* (1.3). Viața lor a primit noi impulsuri „*înaintea lui Dumnezeu*“, în lumina Sa și în dragostea Sa. Lumina Sa le-a inundat conștiința și le-a ținut-o activă; razele calde ale dragostei Sale au produs în inimile lor iubire, așa încât au trăit nu numai *înaintea Lui*, ci și *pentru El* din dragoste.

Se pune din nou întrebarea: Îi slujesc și eu lui Dumnezeu? Trăiesc și eu cu bucurie pentru Domnul? Dacă nu, atunci care e cauza? Nimic mai trist decât a fi asemenea unui izvor care abia picură sau care seacă periodic! Isus a strigat: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea*. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura“ (Ioan 7.37, 38).

Tesalonicenii așteptau revenirea Fiului lui Dumnezeu din ceruri (1.10). Nu este surprinzător că tocmai în această epistolă către tesalonicenii de curând întorși la Dumnezeu este amintită revenirea Domnului ca o realitate pe care o cunoșteau și o așteptau? Creștinii tineri sunt deseori înclinați să creadă că pentru credincioșii în vârstă este foarte normal să trăiască în așteptarea venirii Domnului.

Dar oare un creștin tânăr are mai puțin motiv să-L iubească pe Domnul și să-L aștepte cu dor? Pentru un credincios este de cea mai mare importanță să alerge spre ținta corectă. Dacă tinde spre o țintă pământească, viața sa are o amprentă pământească: este un creștin cu concepții pământești. Aceasta este o rușine pentru el (Filipeni 3.19). Dar dacă savurează dragostea Domnului său și are zilnic înaintea ochilor ținta cerească, venirea Domnului pentru răpirea alor Săi în locuințele cerului, atunci se va observa la el în toate lucrurile o gândire cerească. El trăiește deja acum în lumina scaunului de judecată al lui Hristos, unde odată va fi apreciată întreaga noastră viață după valoarea sa adevărată.

Dar dacă credinciosul se îndreaptă spre această țintă abia după ce viața de pe pământ se apropie de sfârșit, după ce i-au dispărut puterile corporale și spirituale, atunci viața sa nu a slujit spre proslăvirea Domnului și spre binecuvântarea altora. El însuși va primi o răsplătă mică și astfel va fi păgubit.

Tesalonicenii, cu toții, tineri și vârstnici, erau caracterizați de *răbdarea speranței* în Domnul nostru Isus Hristos. Întreaga lor viață era îndreptată spre El. Nu este Fiul lui Dumnezeu Cel care „*m-a iubit și s-a dat pe Sine pentru mine*“? Cum să nu mă alătur celor care pășesc cu

bucurie în întâmpinarea Celui care a spus: „Iată, Eu vin curând!“? Noi, cei care Îl urmăm pe Domnul de mai mult timp, putem învăța mult de la acești tesaloniceni întorși de curând la Dumnezeu. Ei, care imediat după întoarcerea lor la Dumnezeu au trecut prin prigoană și prin neazuri, s-au comportat în așa fel, încât apostolul i-a putut numi „*imitatori* ai noștri și ai Domnului“ (1.6). În mijlocul neazului, ei au fost umpluți cu „bucuria Duhului Sfânt“, cu zel și cu dăruire pentru Dumnezeu în așa măsură, încât au devenit *exemplu* pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia (1.7). Pe lângă aceasta au fost și *martori* activi, care au răspândit în acele ținuturi Cuvântul Domnului și credința în Dumnezeu (1.8-10).

Oh, de ar fi în toate locurile câte o mână de astfel de tesaloniceni!

Ce imbold ar da exemplul lor!

W. Gschwind